

není lhotejno, s hlediska pevnosti a jakosti smlouvy, když je dosavadní vedoucí s dalšími výhodami zákonnými (pensijní pojištění) spojené postavení protismělně zaměňováno za postavení zřízence nižší kategorie, byť i s dosavadními požitky, neboť požitky nejsou jediným kusem smluvním. Z nesprávného posouzení právního plyne pak samozřejmě i druhý uplatněný důvod dovolací čis. 2 Šu 503 c. ř. s., neboť to, co se odvolacímu soudu vzhledem k jeho právnímu názoru zdálo býti pro posouzení sporné věci nerozhodným (§ 275 I. c. ř. s.), objevuje se při správném nazírání právním jako rozhodující okolnosti, jichž neprobráním způsobena byla vada řízení tuto vytýkaná. Proto je potřebí, aby probrány byly v důkazním řízení všechny žalobcem po těchto vztazích tvrzené okolnosti a také arci všechny okolnosti, o něž se opírá procesní obrana žalované strany. Nelze dovolacímu soudu, aby v projednání v této příčině teprve se rozvinouti majícím kladl projednávajícímu soudu závazné meze, neboť by jimi mohla vzítí úhonu řádná tvářnost další rozepře.

Čís. 2368.

Poukázaný může vůči poukazci — nejde-li o poukaz abstraktní — uplatniti i námitky z jednání, jež bylo základem poukazu, pokud toto jednání bylo pojato do obsahu poukazu.

(Rozh. ze dne 7. března 1923, Rv I 1568/22.)

Proti žalobě na zaplacení 703.462 Kč namítal žalovaný vzájemnou pohledávku 1.033.332 Kč, již procesní soud první stolice uznal po právu, takže jí byl žalobní nárok uhrazen, a uvedl v této otázce v d ů v o d e c h: Nesporno jest, že žalující banka, filiálka v Praze, zažalovanou částku žalovanému vyplatila a týmž obnosem ho na běžném účtě správně zatížila. Proti této pohledávce namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku, příslušející mu proti filiálce žalující banky v J. v obnosu 1.033.332 Kč. Tato vzájemná pohledávka jest dle náhledu soudu po právu. Dopisem ze dne 29. listopadu 1920 jest zjištěno, že řečená filiálka přijala příkaz firmy E., že vyplatí v základě uzavřené smlouvy o prodeji lesního majetku žalovaného jmenované společnosti žalovanému dne 1. března 1921 516.566 Kč a dne 1. června 1921 rovněž 516.666 Kč. Toto přijetí poukazu bylo uvedeným dopisem žalovanému oznámeno, jenž jak nepopřeno, a dopisem ze dne 31. ledna 1921 zjištěno, poukaz tento přijal a žalující pražské filiálce sdělil, která pak otevřela mu běžný účet, zavázavši se současně, že od jablonecké filiálky pro něho došlých 516.000 Kč a 516.000 Kč připiše mu k dobru. Tím došlo k úplnému poukazu ve smyslu Šu 1400 obč. zák. a vzešel žalovanému bezprostřední nárok vůči jablonecké filiálce na zaplacení 1.033.332 Kč. Dodatečné odvolání poukazu dopisem ze dne 17. února 1921 a ze dne 17. února 1921 jest proti žalovanému právně bezúčinným vzhledem k ustanovení Šu 1403 obč. zák., poněvadž jablonecká filiálka, jako poukázaný, poukaz vůči žalovanému, jako poukazci, již dnem 29. listopadu 1920 přijala, tento o přijetí tom hned po podepsání kupní smlouvy

ze dne 7. prosince 1920, tedy před odvoláním příkazu zvěděl, a již dne 31. ledna 1921 v základě tohoto poukazu o výplatu u žalobkyně se ucházel. **O d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Výslovně uplatnila sice dovolatelka pouze dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., ale z dalšího obsahu jejího dovolání plyne, že uplatňuje také důvod čís. 2 Šu 503 c. ř. s. Nelze žádnému z nich upřítí opodstatněnosti. Právní posouzení, jakého se dostalo sporné věci u odvolacího a tím také u soudu první stolice, neobstojí po zákonu. Byť i slušelo připustiti, že šlo o poukaz dle §§ 1400 a 1401 obč. zák., přece jenom nelze za daných okolností mluvit o absolutní abstraktnosti závazku poukázané strany, neboť jenom s hlediska poukazu není mezi ním a poukazcem bezprostředního poměru základního. Jinak vystupuje totiž určitě mezi oběma spornými stranami u každé z nich primární (základní) poměr, v němž jest každá zvlášť a samostatně vůči poukazateli — poměr valutní a poměr úhradní — a to právě odlišuje sporný poukaz od poukazu, jaký měly nižší stolice na mysli, že o b s a h poukazovaného příkazu ukazuje způsobem, jakoukoliv právní pochybnost vylučujícím, že šlo o poukaz, o určitý právní důvod opíraný, a že o b s a h poukazu byl sůžen podmínkou zřetelně vyslovenou. Praví se ve sdělení žalující banky ze dne 29. listopadu 1920, že poukaz děje se »na základě p r o v e d e n é h o prodeje lesního statku Vašeho,« tedy neběží mezi stranami jen o holý, abstraktní poukaz, nýbrž o poukaz opřený o podmínku u s k u t ě č n ě n í určitého, konkrétního prodeje, kterážto podmínka, ale také její ú h r a d o v é pozadí, staly se o b s a h e m s p o r n é h o p o u k a z u. Dle Šu 1402 obč. zák. může poukázaný, když poukaz vůči poukazci přijal, vůči tomuto jen takové námitky uplatniti, které se dotýkají p l a t n o s t i poukazu, nebo plynou z j e h o o b s a h u. Takové námitky byly skutečně žalobkyní uplatněny proti vzájemnému nároku žalovaného, jímž on odpověděl na žalobní pohledávku.

Čís. 2369.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž zamítnut návrh na vydání rozsudku pro uznání, nelze si stěžovati.

(Rozh. ze dne 7. března 1923, R II 56/23.)

O d v o l a c í s o u d zamítl žalobcův návrh na vydání rozsudku pro uznání. Stížnost jeho byla **N e j v y š š í m s o u d e m** odmítnuta.

D ů v o d y:

Rekursem napadeno jest usnesení soudu odvolacího, vydané v řízení odvolacím. Usnesení tato podléhají dle Šu 519 c. ř. s. opravnému